

PRVI SNIJEG

Dana 02.12. kada je u RH vrijeme bilo bez padalina, Toni Begić je organizirao prvi jednodnevni zimski uspon ove sezone u Julijskim alpama. Krajnji cilj je odredio vrh imena Srednja Ponca.

Zbog zime i kraćih dana krenuli smo rano, u 04h što ja osobno prezirem iz dna duše. To vrijeme mi je rezervirano za duboki san i kada se probudim tako rano onda sam kao onaj mali Mrgud iz Štrumfova koji mrzi sve što vidi i čuje, pa i samog sebe. Čista suprotnost mene su bili svi ostali u automobilu.

Sanda koja u praskozorje pjeva kao da je popila butelju vina, Diana s vještim prstom na okidaču fotoaparata koja želi fotografirati svaki trenutak izleta i Dejo sa svojom seksističkom kolekcijom

viceva koje je citirao čitavi dan. Toni standardno priča o svemu što mu pada na pamet, a u to doba jutro ja bih volio da mu kamen padne na pamet pa da ušuti već jednom.

U 07:30 dolazimo do skakaonice Planica. Krećemo dolinom Tamar prema istoimenom domu, a snijeg polako leprša i putem gledamo u velike borove grane kako se savijaju pod teškim snijegom što je padoo prošlu noć. Hodamo prvi, kroz čisti bijeli neugaženi snijeg. Tako je idilično da bih najrađe ostao u domu neko vrijeme uz kamin i domaći čaj gledajući kroz prozor snježne pahulje kako se kovitlaju zrakom nošene slabim vjetrom.

Prolazimo dolinu, i gubimo prvu markaciju. Odmah mi je postalo jasno da će ovo biti jako dug uspon i da ćemo imati problema s orijentacijom. Penjemo se stijenvitim terenom prema šumi prteći velike količine novonapadalog mokrog snijega. Pahulje su sve veće i gušće te padaju brzo i zatrpavaju našu duboku prtinu koju ostavljamo iza sebe dok se probijamo sve više kroz klekovinu u kojoj jedva

pronalazimo put. Po nama pada mokar snijeg, sporo napredujemo, ulazimo u šumu i navlačimo dereze jer je sada teren strmiji, klizaviji. Pada još jače a naša oprema je popustila pod tolikom količinom mokrog snijega u toj mjeri da je sve promoćilo. Mokri smo, ali sve dok se krećemo dobro je iz razloga što nam se tijela griju pa hladnoću ne osjećamo u potpunosti. Sva sreća da je vjetar slab, skoro da ga i nema jer bi se u protivnom mokri dijelovi ledili.

U šumi smo nekoliko puta gubili markaciju, ali bi je brzo našli te bi krenuli dalje do slijedeće. I tako nekoliko puta. Već je bilo oko 12h kada smo je opet izgubili negdje na dijelu gdje prestaje šuma i gdje se iznad nas kroz maglu koja se na kratko razide naziru stijene grebena. Tu smo izgubili više od pola sata dok smo tražili slijedeću markaciju. Tražili smo u svim smjerovima ali ništa. Nema je nigdje na vidiku, ne vidi se na niti jednom stablu. Kako smo dugo stajali na jednom mjestu bez kontinuiranog

kretanja tijela su se počela hladiti, a u glavama su se počele sakupljati misli o silazku. Toni je našao markaciju 10 min penjnja prema strmim stijenama. Tu je pronašao zaklon od snijega gdje smo

zaključili da je vrijeme da krenemo dolje u dolinu jer gubimo previše vremena tražeći markacije. Bilo je 13h. Prema vlastitim procjenama vrh je bio udaljen sat vremena hoda.

Spuštali smo se polagano, po jedva vidljivoj prtini koja je ostala iza nas tokom uspona. Bez većih problema smo se spustili u dolinu Tamar. Iako nismo dosegli vrh bio je to odličan trening za ovu sezonu zimskih uspona. Ne samo trening već i uživanje u prirodi i tišini. Kako li je samo dobar osjećaj kada si s ekipom; na čelu kolone prtiš kroz dubok snijeg, diktiraš tempo i slušaš samo svoje ritmično disanje pod kapuljačom jakne...Ne misliš o ničemu, a opet misliš o svemu. Svi smo zajedno na usponu a opet svatko penje sam za sebe zaokupljen svojim mislima.

Taj kontinuitet hodanja, disanja, praznih misli, umora nas planinare veseli. Volimo biti izloženi hladnoći, burama, strminama, teškim vremenskim uvjetima, i zbog toga se stalno vraćamo u brda i penjemo se sve više i dalje. I činiti ćemo to dok nas god noge budu služile. Još ako imate pravu ekipu kao ja niti jedno brdo ne može biti preteško. Sezona je zimskih uspona i puno penjemo po Alpama. Ništa preteško, potrebna oprema se može posuditi, bitna je samo volja. Slijedeći vikend Sanda, Diana i Toni opet negdje penju. Nemojte samo sjediti doma znate kako nas naći. Ne postoji loše vrijeme samo nedostatak volje!

Mario Soldo